Aventurile lui Huckleberry Finn

(Tovarășul lui Tom Sawyer)
O călătorie a prieteniei, libertății și trezirii morale pe Mississippi

de Mark Twain

Drepturi de autor

Aventurile lui Huckleberry Finn

© 2026 Library of Alexandria.

Toate drepturile rezervate.

Drepturile de autor asupra materialului editorial original, revizuirilor, organizării și designului create pentru această ediție aparțin Library of Alexandria. Nicio parte a acestor elemente protejate nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de regăsire sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc fără acordul prealabil scris al Library of Alexandria, cu excepția cazurilor permise de legea aplicabilă.

Publicat de Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Cuprins

Introducere....3
Huckleberry Finn....7
Capitolul 1....8
Capitolul 2....12
Capitolul 3....19
Capitolul 4....24
Capitolul 5....28
Capitolul 6....33
Capitolul 7....41
Capitolul 8....48
Capitolul 9....61
Capitolul 10....66
Capitolul 11....70
Capitolul 12....79
Capitolul 13....87
Capitolul 14....93
Capitolul 15....98
Capitolul 16....105
Capitolul 17....115
Capitolul 18....125
Capitolul 19....138
Capitolul 20....148

Capitolul 21.....158
Capitolul 22.....169
Capitolul 23.....175
Capitolul 24.....182
Capitolul 25.....189
Capitolul 26.....197
Capitolul 27.....206
Capitolul 28.....214
Capitolul 29.....225
Capitolul 30.....236
Capitolul 31.....240
Capitolul 32.....250
Capitolul 33.....257
Capitolul 34.....265
Capitolul 35.....272
Capitolul 36.....280
Capitolul 37.....287
Capitolul 38.....294
Capitolul 39.....302
Capitolul 40.....308
Capitolul 41.....315
Capitolul 42.....323
Ultimul capitol.....332

Prefață
Mesaj către cititor

Reconstruirea celei mai mari biblioteci din istoria omenirii

Cu mii de ani în urmă, Biblioteca din Alexandria era centrul cunoașterii mondiale — un sanctuar în care se aduna și se împărtășea în mod liber înțelepciunea tuturor civilizațiilor cunoscute.

Apoi, s-a pierdut.

Acum o reconstruim — iar tu ești invitat să ni te alături.

La Library of Alexandria, ne-am propus să facem fiecare carte accesibilă fiecărei persoane de pe Pământ — nu doar în format tipărit, ci în orice limbă, în orice format și pentru fiecare cititor.

Iată cum facem acest lucru:

- **Ediții tipărite de lux la costul real al tipăririi** - Comandă orice carte ca volum broșat de înaltă calitate, ediție elegantă cu copertă cartonată sau set spectaculos într-o casetă — și plătește doar cât costă tipărirea. Fără adaosuri. Fără intermediari.
- **Acces nelimitat la cele mai de seamă opere** - Bucură-te de mii de capodopere nemuritoare — de la Platon la Shakespeare și Tolstoi — în ediții frumoase și moderne de cărți electronice și cărți audio. Citește și ascultă fără limite — pentru fiecare cititor, de oriunde.
- **Traduceri moderne pentru fiecare limbă și dialect** - Reimaginăm operele clasice într-un limbaj clar și accesibil — și le traducem în orice dialect imaginabil. Toată lumea merită să înțeleagă cele mai importante idei ale omenirii.

Când vizitezi **LibraryofAlexandria.com** , nu doar accesezi cărți — te alături unei mișcări globale pentru a restabili, păstra și împărtăși înțelepciunea civilizației.

Alătură-te nouă chiar astăzi pe LibraryofAlexandria.com

Împreună, ne vom asigura că lumina înțelepciunii umane nu se va mai stinge niciodată.

Cu recunoștință,

Echipa Bibliotecii Moderne din Alexandria

Vizitează:
www.libraryofalexandria.com
Sau scanează codul de mai jos:

Introducere

UN BĂIAT CĂRUIA I S-A spus să se poarte frumos și care ar prefera să fie aproape oriunde altundeva povestește acest roman cu propria lui voce. Tocmai vocea lui face ca această carte să conteze. Huckleberry Finn vorbește așa cum ar vorbi un puști sărac dintr-un oraș din Missouri, de pe malul râului, și habar n-are că e amuzant, înțelept sau periculos. Povestește ce vede, iar lumea adulților pe care o descrie pare foarte ciudată când e descrisă de el.

Ernest Hemingway a spus, într-o formulare celebră, că întreaga literatură americană modernă izvorăște din această singură carte. Așa susține el, și este o exagerare, dar arată ceva real. Înainte de Huck, romanele americane sunau mai ales ca autorii lor educați. După el, un scriitor putea construi o carte întreagă din vorbirea de zi cu zi și se putea încrede că aceasta va purta deopotrivă adevăr, glume și tristețe.

Autorul începe cu un avertisment: oricine caută un motiv, o morală sau un fir narativ va fi trimis în judecată, izgonit ori împușcat. E o glumă, și una reușită, dar spune și ceva despre felul acestei cărți.

Un băiat din Missouri devine celebru

Mark Twain era pseudonimul lui Samuel Clemens, născut în 1835 și crescut în Hannibal, Missouri, un oraș de pe Mississippi. A lucrat ca tipograf și pilot de vapor înainte să devină scriitor, iar limbajul râului, echipajele și primejdiile lui i-au rămas întipărite

pe viață. Twain a început cartea pe la mijlocul anilor 1870, a lăsat-o deoparte de mai multe ori și a terminat-o în 1883, după o vară de muncă neîntreruptă la locul de retragere al familiei, lângă Elmira, New York. Îl prezentase deja pe Huck ca personaj secundar în Aventurile lui Tom Sawyer, iar noua carte începe prin a recunoaște existența celei dintâi.

Acțiunea se petrece în valea fluviului Mississippi, cu câteva decenii înainte ca această carte să fie scrisă, pe vremea când sclavia era încă legală în Missouri. Twain a scris-o după ce lumea aceea fusese nimicită de Războiul Civil, însă a ales să privească înapoi prin ochii unui copil care îi absorbise regulile fără să le fi cercetat vreodată. Alegerea aceasta dă cărții tăișul ei. Huck nu e un reformator și nici un filozof. Pur și simplu observă lucrurile, iar ceea ce observă e adesea tulburător.

Cartea a stârnit controverse încă de la apariție și continuă să le stârnească. La scurt timp după publicare, unele biblioteci au interzis-o, la început fiindcă li se părea necuviincioasă și răzvrătită. În anii următori, dezbaterile s-au concentrat asupra felului în care prezintă rasa și asupra folosirii repetate a unei insulte rasiste. Istoria aceasta face parte din viața romanului. Mulți scriitori, cineaști și profesori îl consideră în continuare o carte care pune întrebări dificile despre America.

Huck caută un alt loc

Premisa e simplă. Huck e un băiat dintr-un orășel de pe Mississippi, mereu cu gândul să fugă; nu de mult s-a îmbogățit datorită unei aventuri de mai demult, iar acum niște oameni bine intenționați îl învață bunele maniere, plictisindu-l aproape până la lacrimi. Întrebarea e ce va face un băiat căruia nu-i plac regulile când acestea îl strâng cu ușa și unde se va duce.

Romanul e lung, liber ca alcătuire și episodic, cu patruzeci și două de capitole și încă unul la sfârșit. Ritmul lui urmează cursul râului: uneori leneș și domol, alteori brusc primejdios.

Twain îmbină comedia burlescă cu scene tensionate sau duioase. Folosește și mai multe dialecte distincte, după cum arată explicația de la începutul cărții, așa că unele replici pot părea ciudate pe pagină. Ajută să citești cu voce tare, așa cum se întâmplă într-o carte audio. Ritmul se așază repede, iar felul simplu în care vorbește Huck devine ușor de urmărit.

Primele capitole prezintă câteva nume și o bandă de băieți tâlhari, dar nu e nevoie să te pregătești în vreun fel. Huck îți explică pe parcurs ce trebuie, în felul lui.

Ce observă Huck pe drum

Merită să ții minte câteva întrebări. Huck spune că nu-i pasă de morți și că nu-l impresionează raiul așa cum l-a învățat lumea să-l vadă. Ce crede el, de fapt, și în ce se încrede în schimb? Naratorul lui Twain e sincer în privința propriilor sentimente, dar adesea nu le înțelege semnificația, așa că între ce spune Huck și ce poate vedea cititorul există o distanță. Cât de mare ajunge aceasta?

Apoi e mintea singuratică, superstițioasă și plină de imaginație a lui Huck. Vede semne prevestitoare peste tot, minte cu ușurință și are propriul cod, numai al lui, despre bine și rău. De unde l-a deprins și va rezista oare în fața a tot ce-l învață lumea din jur?

În sfârșit, o carte care începe cu o glumă despre lipsa oricărei morale te invită să-ți pui și tu o întrebare: ce urmărește, de fapt, Twain?

Huckleberry Finn

SCENA: Valea Mississippiului Timpul: Acum patruzeci până la cincizeci de ani

Capitolul 1

NU ȘTII NIMIC DESPRE MINE dacă n-ai citit o carte pe nume Aventurile lui Tom Sawyer, dar nu-i nimic. Cartea aceea a scris-o domnul Mark Twain și, în mare, a spus adevărul. Au fost lucruri pe care le-a înflorit, dar, în mare, a spus adevărul. Asta nu-i nimic. N-am văzut pe nimeni să nu fi mințit măcar o dată sau alta, în afară de mătușa Polly, ori de văduvă, sau poate de Mary. Despre mătușa Polly – mătușa lui Tom, adică –, despre Mary și despre văduva Douglas se vorbește în cartea aceea, care-i în mare parte adevărată, cu câteva înfloriturі, cum am spus mai înainte.

Ei bine, cartea se termină așa: Tom și cu mine am găsit banii pe care tâlharii îi ascunseseră în peșteră și ne-am îmbogățit. Am primit câte șase mii de dolari fiecare – numai aur. Era o grămadă nemaipomenită de bani când îi puneai unul peste altul. Ei bine, judecătorul Thatcher i-a luat și i-a pus cu dobândă, iar asta ne aducea câte un dolar pe zi, tot anul – mai mult decât putea cineva să știe ce să facă cu el. Văduva m-a luat la ea ca pe fiul ei și și-a pus în gând să mă civilizeze; dar era greu să trăiesc tot timpul în casă, având în vedere cât de posacă, de regulată și de cuviincioasă era văduva în toate. Așa că, atunci când n-am mai putut îndura, am șters-o. Mi-am pus iar zdrențele vechi și m-am întors în butoiul meu de zahăr, și eram liber și mulțumit. Dar Tom Sawyer m-a găsit și mi-a spus că avea să înființeze o ceată de tâlhari și că puteam să mă alătur dacă mă întorceam la văduvă și mă purtam cum se cuvine. Așa că m-am întors.

Văduva a plâns după mine și mi-a spus sărman miel rătăcit, și mi-a mai zis o mulțime de alte nume, dar nu voia să-mi facă niciun rău. M-a îmbrăcat iar în hainele cele noi, și nu puteam decât să transpir și să transpir și să mă simt de parcă eram strâns în corset. Ei bine, apoi a început iar treaba cea veche. Văduva a sunat clopoțelul pentru cină și trebuia să vii la timp. Când ajungeai la masă, nu puteai să te apuci imediat de mâncat, ci trebuia să aștepți ca văduva să-și plece capul și să bolborosească puțin deasupra bucatelor, deși nu era nimic în neregulă cu ele – adică, nimic în afară de faptul că fiecare lucru era gătit separat. Într-un butoi cu resturi de tot felul e altfel; lucrurile se amestecă, zeama se mută de colo-colo și mâncarea e mai bună.

După cină și-a scos cartea și m-a învățat despre Moise și despre stufăriș, iar eu eram nerăbdător să aflu totul despre el; dar, până la urmă, mi-a dat de înțeles că Moise murise de multă vreme; așa că pe urmă nu m-a mai interesat, fiindcă nu mă dau în vânt după morți.

În curând mi s-a făcut poftă să fumez și am rugat-o pe văduvă să mă lase. Dar n-a vrut. A zis că-i un obicei urât și necurat și că trebuie să încerc să nu mai fac asta. Așa sunt unii oameni. Se leagă de un lucru când nu știu nimic despre el. Uite-o cum se tot frământa cu Moise, care nu-i era rudă și, fiind mort, nu mai era de folos nimănui, vezi bine, dar găsea o mulțime de cusururi la mine pentru că făceam un lucru care avea și părțile lui bune. Și ea lua și tabac pe nas; firește, asta era în regulă, fiindcă ea o făcea.

Sora ei, domnișoara Watson, o fată bătrână destul de uscățivă, cu ochelari, tocmai venise să locuiască la ea și acum se apucase de mine cu o carte de citire. M-a muncit binișor cam o oră, apoi văduva i-a zis s-o lase mai moale. N-aș mai fi rezistat mult. După aceea, timp de o oră, a fost o plictiseală de moarte și nu-mi găseam locul. Domnișoara Watson îmi spunea: „Nu-ți pune picioarele acolo, Huckleberry”; și „Nu te ghemui așa,

Huckleberry – stai drept"; și, în curând, îmi spunea: „Nu căsca și nu te întinde așa, Huckleberry – de ce nu încerci să te porți frumos?" Apoi mi-a povestit totul despre locul cel rău, iar eu am spus că mi-aș dori să fiu acolo. Atunci s-a supărat, dar n-am vrut să-i fac niciun rău. Tot ce voiam era să plec undeva; tot ce-mi doream era o schimbare, nu eram pretențios. A zis că era păcat să spun ce spusesem; a zis că ea n-ar spune asta pentru nimic în lume; avea să trăiască în așa fel încât să ajungă în locul cel bun. Ei bine, eu nu vedeam niciun avantaj în a merge acolo unde mergea ea, așa că m-am hotărât să nu încerc să ajung acolo. Dar n-am spus-o niciodată, fiindcă n-ar fi făcut decât să stârnească necazuri și n-ar fi ajutat la nimic.

Ei bine, odată ce începuse, a continuat și mi-a povestit totul despre locul cel bun. A zis că acolo tot ce avea cineva de făcut era să umble toată ziua cu o harpă și să cânte, la nesfârșit. Așa că nu mi s-a părut cine știe ce. Dar n-am spus-o niciodată. Am întrebat-o dacă socotea că Tom Sawyer avea să ajungă acolo, iar ea a zis că nicidecum. M-am bucurat, fiindcă voiam să fim împreună, el și cu mine.

Domnișoara Watson continua să mă tot bată la cap, până când m-am săturat și m-am simțit singur. Până la urmă i-au adus pe negri în casă și s-au rugat, apoi toată lumea s-a dus la culcare. Am urcat în camera mea cu o bucățică de lumânare și am pus-o pe masă. Apoi m-am așezat pe un scaun lângă fereastră și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar n-a mers. Mă simțeam atât de singur, încât aproape că-mi doream să fiu mort. Stelele străluceau, frunzele foșneau în pădure cu un sunet tare jalnic, iar eu am auzit o bufniță, departe, strigând „hu-hu" după cineva care murise, și o caprimulgă și un câine jelind pe cineva care avea să moară; iar vântul încerca să-mi șoptească ceva, dar nu puteam pricepe ce, și asta mi-a făcut pielea de găină. Apoi, departe, în pădure, am auzit sunetul acela pe care-l scoate o nălucă atunci când vrea să povestească ceva ce-o apasă,

dar nu se poate face înțeleasă și nu-și găsește liniștea în mormânt, așa că trebuie să umble în fiecare noapte jelind. M-am întristat și m-am speriat atât de tare, încât mi-am dorit să am pe cineva lângă mine. Curând, un păianjen mi s-a cățărat pe umăr, iar eu l-am scuturat și a căzut în lumânare; înainte să mă pot mișca, se zbârcise de tot. Nu era nevoie să-mi spună nimeni că era un semn foarte rău și că avea să-mi aducă ghinion, așa că m-am speriat și aproape că mi-am smuls hainele de pe mine. M-am ridicat și m-am învârtit de trei ori pe loc, făcându-mi de fiecare dată semnul crucii; apoi mi-am legat o șuviță de păr cu un fir, ca să țin vrăjitoarele la distanță. Dar tot nu eram prea încrezător. Așa faci când ai găsit o potcoavă și ai pierdut-o, în loc s-o bați în cuie deasupra ușii; dar nu auzisem niciodată pe nimeni spunând că asta ar fi vreo cale să te ferești de ghinion când ai omorât un păianjen.

M-am așezat iar, tremurând din toate încheieturile, și mi-am scos pipa să fumez, fiindcă acum casa era tăcută ca moartea și văduva n-avea să știe. Ei bine, după multă vreme am auzit ceasul din depărtare, din oraș, bătând: bum – bum – bum – de douăsprezece ori; apoi iarăși tăcere, mai adâncă decât înainte. Curând am auzit o crenguță trosnind în întuneric, printre copaci – ceva se mișca. Am rămas nemișcat și am ascultat. În cele din urmă, abia am auzit un „miau! miau!" de acolo, de jos. Era bine! Am zis și eu: „miau! miau!", cât am putut de încet, apoi am stins lumina și m-am strecurat pe fereastră, pe acoperișul șopronului. După aceea am coborât pe furiș la pământ și m-am târât printre copaci și, într-adevăr, Tom Sawyer mă aștepta acolo.

Continuă lectura: Aventurile lui Huckleberry Finn

Aceasta este previzualizarea gratuită a cărții Aventurile lui Huckleberry Finn de la Library of Alexandria.

Citește și ascultă întreaga carte, plus peste 200.000 de alte cărți, cu 90 de zile gratuite:

https://libraryofalexandria.com/ro/products/adventures-of-huckleberry-finn